

DANMARK OG EU-UNIONEN

Danmarks forhold til EU-unionen splitter vort folk i to omtrent lige store dele. Det viser sig ved de folkeafstemninger, vi har haft om afgivelse af selvstændighed. Næsten hver gang er det en valgyser og tre gange har vi sagt NEJ - nemlig i 1992, i 2000 og i 2015.

Det er, fordi mange almindelige danskere i deres samvittighed har en EU-modstander og en EU-tilhænger, der kæmper om magten. En eftertænksomhed, der rager himmelhøjt over de fleste politikeres skråsikre syn på sagen.

De værdier, som vores EU-modstander hvisker os i øret, er Danmarks selvstændighed og vort folkestyre - noget, som de fleste helst vil bevare og som vi ved, kan trues af en union. Og de tilsvarende værdier, som vores EU-tilhænger hvisker os i øret, er fred og velfærd - det sikrer EU os.

Vi i Folkebevægelsen mod EU har, gennem vores samtaler med folk, der er endt med at lade vægtskålen tippe til fordel for EU, næsten aldrig mødt nogen, som ØNSKER Danmark og vort folkestyre nedlagt. De siger omtrent det her til os: "I EU-modstandere tager fejl. I ser spøgelse ved højlys dag og TROR, at vor selvstændighed og vort folkestyre (som også vi EU-tilhængerne støtter) er i fare. Tvært imod, vi sidder med ved bordet og det øger vores indflydelse."

Uenigheden om Danmarks forhold til EU-unionen er derfor ikke en "rigtig" uenighed - men snarere en forskellig bedømmelse af udviklingen. Truer EU vor nationale frihed og vort folkestyre eller ej?

Eller - sagt på en anden måde - er EU-unionen et SAMARBEJDE (der ikke truer frihed og demokrati) eller en SAMMENSLUTNING (der kan ende med at udslette Danmark som en fri, folkestyret nation).

Et samarbejde og en sammenslutning er nemlig helt modsatte ting. I et europæisk samarbejde er vi stadig os selv og kan sige fra (med de konsekvenser, der indebærer - naturligvis). En EU-sammenslutning er derimod som at flytte i storkollektiv: man ofrer en meget stor del af sin frihed og selvbestemmelse mod at få en lille andel af indflydelse i hele EU.

Tiden vil vise os, hvem der har ret. Vi EU-modstandere, der frygter for fædrelandets ve og vel og for folkestyret eller de EU-tilhængere, der ikke ser nogen fare for Danmark. Hvis vi EU-modstandere har ret, så ender vi med at melde os fra EU - netop fordi de fleste ikke vil prisgive vort land og vort folkestyre. Og hvis EU-tilhængerne har ret i, at EU er det nærmeste, vi kommer til Paradis på jord - dvs. evig fred og velstand uden at Danmarks frihed er truet - ja, så vil EU-modstanden (der indtil nu har holdt fast i næsten 50 år) jo forsvinde på samme måde som modstanden mod Storebæltsbroen er borte.

Undervejs i den proces, vi danskere er midt i, nemlig at erkende, hvad der er de faktiske konsekvenser af EU-medlemskabet, vil nogle anføre, at de positive ting, som EU bringer med sig (fred og velstand) er så vigtige værdier, at et endog ret stort tab af dansk selvstyre og folkestyre er en pris, der er værd at betale. Dertil er at sige, at vi så må håbe, at det er rigtigt, at EU bringer velstand og fred. Og ikke dårligt håndterede flygtningekriser, social nød, som i Sydeuropa, svindel, korruption, stormagtsdrømme, militær oprustning osv.

Andre tilhængere har større betænkeligheder og vil derfor "rulle EU tilbage" til det handelssamarbejde, som vi i 1972 fik at vide, at det var. En tiltalende ambition, som bl.a. repræsenteres af tilhængerpartiet Dansk Folkeparti. Her må vi så håbe, at det ikke går disse reformister, som det gik musen, der lod sig æde af katten for at reformere den indefra.

Indtil nu er den endelige udfald af den smertefulde proces med at erkende, hvad EU "gør" ved Danmark og folkestyret, uafklaret.

Derfor er der al grund til at tænke sig godt om i spørgsmålet om Danmarks fortsatte medlemskab af EU-unionen. Der står meget på spil. Som også afdøde skibsreder Mærsk McKinney Møller har sagt det: "Danmark bør træde varsomt og eftertænksomt. Det tilkommer ikke nuets politikere hastigt og flot at afgive af Danmarks århundrede gamle suverænitet."

Som et lille PS. kan vi tilføje følgende om en meningsmåling, som en privatperson og fire foreninger i fællesskab bestilt og betalt, udført af det uafhængige institut Sentio, nemlig Lave K. Brochs kampagne til EU-parlamentsvalget, Frit Norden, Retsforbundet, Nødvendigt Forum og Radikalt EU-kritisk netværk. Målingen blev gennemført i perioden 1.-5. juni 2018, og 1006 personer blev interviewet.

Hovedspørgsmålet lød:

"Hvis der kunne etableres et nordisk forbund bestående af Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige med fælles politik inden for en lang række områder f.eks. miljø, retspolitik og udenrigspolitik samt handelsaftaler med EU og andre lande – og du fik valget mellem, at Danmark skulle indgå i det nordiske forbund eller være medlem af EU. Hvad ville du så stemme for?"

Der er i målingen et flertal for et nordisk forbund (44,5 %) i stedet for dansk EU-medlemskab (36,2 %).

Går man lidt dybere ned i tallene, så er der flertal for et nordisk forbund blandt både mænd og kvinder, og i alle danske regioner er der flertal for et nordisk forbund. Og et nordisk forbund har flertal blandt vælgere i Socialdemokratiet, DF, Enhedslisten, Liberal Alliance og Alternativet. Mens der er flertal for EU blandt vælgere i Venstre, Radikale Venstre, De Konservative samt SF. Men i alle partier med flertal for EU er der store mindretal, der støtter et nordisk forbund. I Radikale Venstre støttes f.eks. EU-medlemskab af 50 % af vælgerne, mens 43,33 % støtter et nordisk forbund.

Det viser sig altså ifølge undersøgelsen, at hvis der er et alternativ til EU-unionen, så falder begejstringen yderligere.